

Editor: *Vasile Burlui*

Redactor și tehnoredactor: *Cristina Lucia Șutiu*

Coperta: *Ionuț Broșțianu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEACONIȚA, IONUȚ CRISTIAN

Longinus / Ionuț Cristian Deaconița. - Iași : Cartea
Românească Educațional, 2019
ISBN 978-606-9088-77-7

821.135.1

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2019
www.librariacartearomaneasca.ro/ecredu.ro

Deaconița Ionuț Cristian

LONGINUS

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Geneză

Era o zi târzie de septembrie. Vântul bătea ușor, răscolind puținele frunze îngălbenite și pe jumătate uscate ce acopereau iarba umedă și rece, de un verde palid. Pădurea era calmă. Totul amuțise. Nicio vietate nu mișuna pe la poalele copacilor. Suierau printre copaci doar adieri calme și din ce în ce mai reci. Frunzele picau una câte una, iar pădurea, odată verde și plină de viață, acum își răspândea tristețea cu fiecare creangă ce, pocnind, se legăna. Toți copacii erau doar niște dansatori în alaiul întunecat al morții. Dansau ultimele picături de viață cu care mai erau agățate frunzele pe vârfurile crengilor. Din loc în loc, câte un corb bătând repetat din aripi acompania simfonia dezolantă a morții cu croncănituri și plesnituri violente ale ciocului în crengile copacilor. Nori cenușii, violenți și neiertători se adunau deasupra pădurii îngropând în uitare razele de soare roșiatice ce se mai iveau de la orizont.

Corbii începeau să se adune din ce în ce mai mulți pe crengile uscate. Croncănitul lor era singurul sunet ce se mai auzea în pădurea uitată de lume. Doar croncănitul corbilor și sunetul înăbușit al motorului turat la maximum al unei mașini. Un drum ce șerpuia prin mijlocul pădurii, printre pietre, asemeni apei unui izvor de munte era brăzdat de cauciucurile roase și înfierbântate ale unei mașini vechi. Lumina puțin îngălbenită a singurului far funcțional bătea nu mai departe de cinci metri în fața mașinii. Cu toate că lovea toate crengile căzute pe pământul tăbăcit și lua în plin fiecare groapă pe care o întâlnea în cale, șoferul continua să accelereze nebunește și nu încetinea nici măcar la cele mai strânse curbe.

În interiorul mașinii domnea un miros de țigări ieftine și transpirație. Șoferul, un bărbat cu o constituție fizică intimidantă, privea mereu în oglinda retrovizoare. Bărbia îi tremura, iar picăturile de transpirație i se scurgeau de pe tâmpile și se pierdeau pe sub gulerul cămășii șifonate pe care

o purta sub un palton bej. Tinea volanul strâns cu o mână, în timp ce cu cealaltă își mai ștergea din când în când broboanele de transpirație de pe frunte și își dădea pe spate părul gras și nespălat de câteva zile. Se alesese praful de tunsoarea lui de soldat.

Pe bordul mașinii se clătina o pereche de ochelari cu rame din plastic, pe care îi dăduse jos de la ochi din disperare. Pe scaunul din dreapta, o cutie maronie de vreun metru se lovea când în portieră, când în mâna lui. Bărbatul o mai verifica din când în când cu privirea, parcă de frică să nu dispară de lângă el. Obiectul din cutie se clătina lovind marginile acesteia, scoțând mici zgomote la fiecare curbă pe care o făcea mașina pe drumul șerpuit.

Agitația puneă din ce în ce mai mult stăpânire pe el. Cândva era un om neînfricat. Un bărbat puternic, calculat, calm – ochi albaștri sticloși, trăsături dure și sculptate ale feței, brațe groase și solide, mâini grele și muncite. Un adevărat Titan. Acum însă, ochii săi albaștri erau înroșiți de disperare și de griji, înlăcrimați și obosiți. Reflectau atâta durere încât în fiecare secundă stăteau să se închidă și să se afunde într-o mare dezolantă a întunericului. Trupul îi era slăbit. Timpul îl extenuase. Mâinile sale tremurau, iar monturile parcă îi ieșeau prin piele. Câteva firicele mici și albastre îi animau pielea ca de marmură.

Drumul parcă se lungea cu fiecare kilometru pe care îl parcurgea prin pădurea întunecată. În urma lui, în oglinda retrovizoare, vedea doar corbii bătând din aripi conturându-se în întunericul diafan. Aceștia se așteptau pe crengi, cântând o simfonie ce îi făcea pielea de găină. Vântul se întetea, iar frica din interiorul lui creștea din ce în ce mai mare.

Frână brusc în mijlocul drumului. Un lup îi tăiasse calea. Un corb se izbi în lunetă, iar aceasta se fisurase. Lăsă ambreiajul să se ridice și apăsă forțat accelerația. Roțile derapară câteva secunde aruncând pământul în spatele mașinii. Acum, oriunde privea vedea doar aripi și siluete întunecate strecurându-se fulgerător printre copaci. Ființe

mai negre decât noaptea, pe care nu credea că le va mai vedea. Era extenuat, dar, cu toate acestea, mergea mai departe pe drumul șerpuit. Zgomotul din jurul lui începea să devină din ce în ce mai insuportabil. Croncănitul păsărilor împreună cu șoaptele pe care le auzea peste tot în jurul lui îl făceau să își iasă din minți. Glasul soției sale era singurul care îl liniștea. Îi mai dădea puțină putere să ajungă la destinație. Iar în momentele acelea încerca să își amintească doar vocea soției, care era unul dintre singurele refugii pe care le mai avea departe de lume, de toată lupta pe care o ducea în interiorul lui și de războiul în care fusese implicat dintotdeauna. Își dorea să fie lângă el, să o mai poată ține de mână măcar o singură dată. Să îi șoptească ea de data aceasta că totul va fi bine. O lacrimă i se scurse pe obrazul stâng în momentul în care și-o imaginase – ochii căprui privindu-l blând, trupul firav pierzându-se în brațele lui solide, părul ei mirosind a flori de liliac și conuri de pin.

Gândul la soția lui îi adusese liniștea și începu să gândească limpede. Scoase din buzunar un revolver încărcat cu patru gloanțe, dar își dădu seama că încă nu îi era de folos. Îl așeză în poală și își aținti din nou ochii la drum. Se întunecă aproape de tot. Ceasul indica ora nouă și patruzeci și cinci de minute. După estimările lui, nu mai avea mult și ajungea la destinație.

Corbii se mai auzeau în surdină, inima nu-i mai bătea nebunește, iar respirația începu să îi revină la normal. Îi reveni și încrederea. Știa că lupta nu era nici pe departe terminată, dar era dispus să facă orice pentru a-și vedea sarcina îndeplinită. Trebuia să ajungă acasă la băiatul lui. Abia aștepta să vadă ochii copilului privindu-l – aceiași ochi cu care îl privea în trecut și soția. Același chip, același păr. Primejdia în care se afla băiatul era singurul lucru ce-l mai întrista, dar îi și alimenta voința de a lupta până la capăt. Ar fi făcut orice să evite situația aceea, dar era prea târziu.

La capătul drumului ce șerpuia kilometri prin pădure, o casă mare și impunătoare se odihnea obosită de trecerea

timpului într-o poiană. Singurul drum întins pe zeci de kilometri ce traversa pădurea era închis în permanență. În mijlocul luminișului ce vara era plin de viață, casa domnea sumbră. Era refugiul familiei Diaconu. Pereții casei, din lemn masiv, erau bătuți de vânturi și ploii de mai bine de un veac. Cândva, aceasta se ridica maiestuos de după copaci. Acum însă, lemnul era înnegrit de trecerea timpului, iar din loc în loc bucăți putrezite și mâncate de cari erau pe jumătate afundate în pământul rece și umed. Rafalele de vânt șuierau prin crăpăturile din pereți și aproape fiecare scândură trosnea sub greutatea timpului. În casă era pustiu – praful domnea pe toate ornamentele, candelabru se mișca ușor în bătaia vântului, iar lumânările erau aprinse doar în holul principal. Un majordom, bine cunosător al conacului, se plimba prin beznă din interior. Era un bărbat cu mult trecut peste patruzeci de ani.

Un copil se juca pe treptele din fața conacului cu un căluț din lemn. Buclele castanii îi fluturau în bătaia vântului, iar trupul i se cutremura sub haine. Adierile reci de vânt treceau prin pantalonii maronii și prin puloverul negru împletit de mama sa cu puțin timp în urmă. Privea înspre deschizătura prin care drumul se pierdea în pădure. Își aștepta părinții. Ca de fiecare dată, aștepta să vadă luminile ițindu-se printre copaci. Îi era dor de ei. Nu îi mai văzuse de câteva zile. Inocența de pe chipul său era singura pată de culoare ce anima peisajul nostalgic din jurul lui. Avea puțin peste patru ani. Frigul de afară îl îmbujorase. Zâmbea și se juca cu căluțul din lemn pe genunchi, rotindu-l din când în când în aer, ținându-l strâns cu mâinile sale mici.

Auzi, în cele din urmă, sunetul înăbușit al motorului mașinii. Se ridică cu greu în picioare sprijinindu-se cu o mână de o treaptă, iar cu cealaltă de jucărie. Își scutură trupul firav și înfrigurat și ciuli urechile. Cu cât se auzea mai tare motorul mașinii, cu atât se anima zâmbetul gingaș de pe chipul său angelic. Sări de două ori de bucurie și urcă cu greu treptele înalte ale conacului. Se pregătea să pună în aplicare ritualul său de întâmpinare a părinților. Deschise ușa casei și se avântă în fugă pe scări ținându-se de barele verticale ale

balustradei. Urcă două etaje și intră în fostul birou al mamei sale. Dintr-o parte în cealaltă, bucăți de pânză acopereau o mare parte din mobilierul încăperii. Dădu unul dintre cearceafuri deoparte și se ghemui. Era una dintre ascunzătorile sale preferate. Cu toate că nu își mai văzuse mama de câteva săptămâni bune, încă spera că ea va fi prima care îl va găsi. Într-un final, găsi o poziție mai confortabilă și rămase nemișcat. Toată zarva provocată de băiat îi atrăsese atenția majordomului, care intră subit într-o stare de alertă maximă. Dădu draperiile la o parte, băgă atent mâna sub palton și prinse strâns mânerul unui obiect metalic. Răceala obiectului îl făcuse să vizualizeze toate amintirile sumbre. Scruta luminișul în căutarea zgomotului ce îi făcuse simțurile să intre în stare de alertă. Tremura și mai puternic. Știa că băiatul este în pericol. Văzu mașina apropiindu-se de conac și toate temerile sale deveniseră realitate.

Bărbatul frână brusc în fața casei, însă mașina mai înaintă câțiva metri din cauza inerției. Acesta luă cutia maronie în mână și începu să urce treptele casei lăsând portiera mașinii deschisă. Majordomul coborî scările în fugă pentru a-și întâmpina prietenul. Se opri la câțiva metri distanță de el, încercând să descifreze expresia feței pe care o avea stăpânul casei.

Câteva clipe de tăcere...

— Cristian, ești în regulă? întrebă majordomul.

Bărbatul îi înmână cutia și își scoase repede paltonul. Majordomul păru să înțeleagă de îndată ce se petrece. Avea nevoie doar de confirmare.

— Ia-l pe Daniel.

Acesta înțelesese pe deplin ce trebuia să facă. În adâncul său, a sperat ca acea zi să nu vină niciodată. Știa însă că este pregătit pentru ziua aceea. Își derulase în gând, de-a lungul anilor, tot planul conceput împreună cu prietenul său. Era pregătit pentru orice scenariu – își făcuse planuri de rezervă pentru orice plan de rezervă, dar a sperat ca ziua aceea să nu vină vreodată.

— Cristian, cu tine cum rămâne?

Nu își mai văzuse băiatul de câteva zile și îl distrugea faptul că trebuia să îl părăsească fără ca măcar să își ia rămas bun. Nu își amintea ce făcuseră ultima dată când fuseseră împreună. Toate întâmplările din ultimele zile îi șterseră ultima amintire cu copilul său. Îl dorea faptul că nu avea să îl vadă crescând. Avea o mulțime de gânduri, o mulțime de planuri de viitor pentru familia lui, planuri care urmau să moară odată cu el. Știa ce urma să se întâmple și era hotărât să lupte până la ultima suflare pentru a-și ști băiatul în siguranță.

Afară, corbii începuseră să croncăne unul câte unul în jurul casei.

— Cristian, dar tu? repetă majordomul.

— Cineva trebuie să rămână. Ai grijă ca Daniel să primească obiectul.

Majordomul smulse o scândură de pe peretele din dreapta lui, iar din golul lăsat de aceasta scoase un pumnal lung de vreo treizeci de centimetri, pe care i-l înmână bărbatului. Mai luă unul pentru el și un pistol, după care făcuseră schimb de arme.

— Vreau să rămân...

Bărbatul puse o mână pe umărul prietenului său. Erau prieteni de mai bine de o sută de ani. Niciunul nu îmbătrânise. Cristian rămăsese tânăr din pricina obiectului din cutie, iar majordomul datorită unei vrăji a fostei sale soții, care, în pragul morții, din dragoste pentru el și din devotament pentru cauza pentru care luptau, îi dăruise lui anii săi de viață. Venise însă momentul în care cei doi prieteni trebuiau să își ia rămas bun. Îl îmbrățișă cu o singură mână, după care îi dădu drumul și îi spuse că trebuie să îl scoată pe băiat de acolo. Dădu să plece, dar se opri. Cu o mână strângea pumnalul, iar cu cealaltă își șterse o lacrimă de pe obrazul stâng. Emoțiile îl copleșeau.

— Ai grijă ca totul să se întâmple așa cum am plănuț, spuse bărbatul strângând din dinți. O să crească puternic, știu asta. O să învețe să își învingă fricile, o să învețe să fie

puternic pentru el, dar, în cele din urmă, pentru noi toți... dar trebuie ferit de lumea aceasta.

În momentele acelea ar fi vrut să plângă și să alunge toată durerea acumulată de blestemele ce s-au ținut după el. Știa că băiatul urma să crească urându-și părinții, iar lucrul acela îi frângea sufletul în mii de bucăți. Nu avea de ales. Prefera să moară împăcat cu gândul că îl salvează.

Își suprimă un suspin. Oricât ar fi fost de puternic, soția și copilul său au fost mereu cea mai mare slăbiciune a sa. Era pe punctul de a ceda. Era tare, dar orice om, indiferent de cât de puternic ar fi fost, în anumite circumstanțe, în fața anumitor întâmplări, ar fi cedat. Acela era momentul său, îl simțea. Își suprimă gândul slăbiciunii. Trebuia să lupte în continuare. Strânse din dinți și își scutură scurt capul. Trebuia să mai reziste unei ultime bătălii, până când băiatul ar fi fost în siguranță.

Chiar dacă bărbatul era întors cu spatele și nu îl vedea, majordomul încuviință din cap. Știa ce avea de făcut.

— A fost o plăcere să lupt alături de tine, spuse majordomul.

— Plăcerea a fost de partea mea, prieten drag. Acum pleacă!

Majordomul fugi pe scări. Știa exact unde urma să găsească copilul. Dădu cearceaful de pe birou la o parte și îl luă pe micuț în brațe. Îi spuse că avea să îl ducă la tatăl său, iar acesta se lăsă ușor în brațele lui. Se strecură rapid pe lângă scări până când ajunse la o ușă veche cu zăvor. Trase zăvorul, iar ușa se deschise cu un scârțâit sumbru. Îl îndemnă pe copil să intre primul, iar acesta nu ezită. Majordomul răsuflă de câteva ori și, trăgând un mâner metalic, ruginit, aflat în vecinătatea lui, intră rapid după băiat. O trapă căzu în locul ușii și acoperi în urma lor intrarea în tunel. Trupurile amândurora tremuraseră sub șocul zgometului.

În casă se lăsă liniștea. Bărbatul mergea cu pași mărunți înspre biroul său. Auzea corbii izbindu-se de pereți și știa că în curând urma să se sfârșească totul. Deschise ușa biroului său și intră nonșalant. Scoase o țigară și o brichetă dintr-un

sertar. Aprinse țigara și trase adânc în piept un fum. Fumul plutea prin încăperea întunecată. Mai trase încă unul, după care stinse țigara de biroul negru, din lemn de mahon.

Două siluete întunecate intraseră în casă și se pierduseră în întuneric. Se plimbau prin toate încăperile întunecate, căutându-l pe bărbat cu disperare. În cele din urmă, deschiseră ușa biroului acestuia și intraseră, privindu-l pe bărbat fix în ochi. Una dintre ființe se aruncă asupra lui Cristian, însă fără sorți de izbândă. Acesta se roti și trecu pumnalul prin făptura întunecată, despicându-i pieptul în două și trântind-o la podea. Rana creaturii ardea mocnit și bucățele mici de jar se ridicau din rană plutind prin camera întunecată. Bărbatul îi curmă suferința și îi înfipse pumnalul în frunte, în timp ce privea direct în ochii întunecați ai celeilalte creaturi. Scoase pumnalul, iar în urma acestuia rămase doar un cadavru carbonizat.

Celălalt făcu doi pași în spate, după care se avântă înspre Cristian, dar avu aceeași soartă ca și primul. După ce îi eliminase pe amândoi, se poziționase în mijlocul încăperii, fiind pregătit de ceea ce urma să vină. Simțurile încă îi erau ascuțite. Geamul din spatele biroului se sparse, iar creaturile începură să intre în încăpere una câte una. Bărbatul se strecură cu iscusință printre acestea, răpunându-le pe rând. În urmă rămăneau doar cadavre carbonizate. Bucățele subțiri de jar se desprindeau din trupurile răpuse și pluteau prin încăperea întunecată asemenea licuricilor prin pădure. Era surprins de faptul că aceștia nu părăsiseră încă forma omenească.

Ieși pe ușa biroului și coborî fulgerător pe scări, trăgând două focuri de armă într-un bărbat, iar pe altul despicându-l în două de la mijloc în sus. Când vru să iasă din casă, simți o lovitură puternică în picior și fu tras pe ușă de unul dintre atacatori. După ce zbură cu el zece metri în aer, îl lăsă să cadă în gol. Bărbatul căzu la pământ. Rămase ținut vreă câteva secunde și cu ultima fărâmă de energie se ridică, sprijinindu-se în piciorul sănătos. Răpuse o altă creatură ce încercă să îl imobilizeze, dar lupta îi fusese încheiată

fulgerător de o sabie ce îi străpunse trupul. Pentru câteva momente se uită la lama ascuțită și plină de sânge.

— Puterile lăncii te-au părăsit deja?

Cel din spatele lui trase violent sabia, iar Cristian căzu într-un genunchi. Auzea pașii apăsăți ai atacatorului, însă nu îl vedea. Totul începea să devină încețoșat. Simțea cum viața îl părăsește cu fiecare clipă ce trecea. Cel ce îl înjunghiasse se afla acum în fața lui și îl putea privi în ochi pe ucigașul ce îi masacraseră toți apropiații. Înfațișarea lui era obișnuită – păr brunet, piele albă, ochi negri. Cristian știa că, la fel ca și ceilalți pe care tocmai îi omorâse, sub înfațișarea normală a acestuia se afla un chip pe care nu dorea să îl vadă. Nu din cauza fricii, aceasta îl părăsise de mult. Ci din cauza dezgustului.

Bărbatul vru să spună ceva, dar se înecă în propriul sânge și căzu.

— Credeai că o să câștigi această luptă?

— Cineva... o va face, spuse bărbatul.

Pentru o secundă, ochii celuiilalt luciră de furie. Îl ridică pe bărbat până când acesta n-a mai atins pământul cu picioarele. Coastele îi pocneau una câte una sub presiunea strânsorii mâinilor atacatorului. Era prea amorțit ca să mai simtă durerea. Singurele sale gânduri se învârtteau în jurul soției sale și a băiatului pe care reușise să-l ferească de toate acele orori.

— Ai rezistat destul de mult în acest război, trebuie să recunosc, spuse agresorul amuzat. Dar știi de ce, dintre toți prinții iadului, m-a ales pe mine drept general?

Fără să-l lase pe bărbat să răspundă, continuă la fel de rapid:

— Pentru că eu, dintre toți prinții iadului, eu sunt cel mai flămând. Eu sunt cel mai însetat. Eu sunt distrugerea și focul, spuse acesta cu mândrie strângând din dinți de furie și satisfacție.

Făcuse o scurtă pauză, după care reluă:

— Ai reușit. Cu prețul vieții tale ai reușit să mai câștigi o bătălie. Dar, în cele din urmă, îl vom găsi pe băiat și vom

găsi și arma. Vom lăsa arma fără un moștenitor. Și în final se va face voia Celui Căzut.

Îl trânti pe bărbat din nou la pământ și îi înfipse sabia în piept, răsucind-o de două ori, după care o trase încet din pieptul bărbatului, o curăță de sânge, o puse înapoi în teacă și plecă.

Cristian rămase întins pe iarbă. Nu mai putea respira. Se uita cum conacul lui ardea din temelii. Fumul plutea peste tot prin jurul lui. Acela era sfârșitul. Nu avea niciun regret în afară de faptul că și-ar fi dorit să-și vadă băiatul crescând – să-l învețe el tot ceea ce ar fi trebuit să știe. Dar era sigur că băiatul va crește puternic, deoarece mereu văzuse puterea în ochii săi inocenți.

Vru să tragă aer în piept, dar se înecă pentru ultima dată în sângele ce-i țâșni din gură. Vedea flăcările în fața lui și încerca să își dea seama dacă încă mai trăia sau acelea erau flăcările iadului. Închise ochii, iar odată cu aceștia, inima sa încetă să mai bată.

Frunzele pe jumătate uscate foșneau sub pașii apăsați ai majordomului. Mersul îi era repezit și, din când în când, îl îndemna pe copil să meargă mai repede. Băiatul își mai întorcea privirea – se întreba când urma să apară tatăl său. În spatele lor, printre copacii desfrunziți, puteau amândoi să vadă cerul roșiatic și fumul ce se ridica până la nori. Casa încă ardea, însă pădurea era pustie. Erau doar ei, dar majordomul știa că nu trebuie să lase garda jos nici măcar pentru un moment. Simțurile sale stăteau în continuare în alertă.

Aerul era rece și din ce în ce mai greu de respirat. Copilul gâfâia, iar oboseala începea să pună stăpânire pe trupurile amândurora. Picături mici de transpirație se prelingeau pe fruntea majordomului – încerca să nu le șteargă, avea cuțitul ascuns sub mâneca paltonului. Nu voia ca băiatul să îl vadă și să se sperie.

După câteva ore de alergat prin pădurea întunecată, ajunseră la un drum național. La câteva sute de metri

depărtare, pe marginea drumului se afla, uitat de lume și de timp, un hambar vechi. Băiatul trebuia să se odihnească, iar majordomul era mult prea extenuat pentru a-l mai putea căra în brațe.

Împinse ușa putrezită, iar aceasta se deschise cu un scârțâit sumbru. Intră ușor și precaut, după care se întoarse după băiat. Erau pe cale să-și petreacă noaptea acolo. Majordomul se îndreptă spre o mică movilă de paie. Își scoase paltonul și îl așeză peste ele. Îl trase pe băiat mai aproape de el, iar acesta se făcu nevăzut în haina moale și călduroasă a protectorului său.

În scurt timp, băiatul căzu pradă oboselii și adormi. Celălalt urma să nu pună geană pe geană toată noaptea. Inima îi era grea de durere – prietenul său cel mai bun tocmai murise. Cauza pentru care luptaseră un secol era pierdută aproape în totalitate. Băiatul era ultima lor speranță. Trebuia să supraviețuiască și să poarte lupta mai departe.

Toată noaptea stătu vigilent, tresărind la orice zgomot – la orice tunet ce se auzea din norii ce nu doreau a cerne niciun strop de ploaie. Recapitulase planul în tot acest timp în care veghease asupra copilului care urma să crească alături de el și să învețe tainele adunării și războiului în care fuseseră implicați el și părinții lui. Nu avea să respecte niciun termen din înțelegerea cu tatăl său. Dar la scurt timp realizase că tatăl băiatului avea dreptate. Trebuia să crească de unul singur și să învețe pe pielea lui cum funcționau lucrurile în lume. Dar majordomul spera ca băiatul să nu găsească niciodată indiciile lăsate de tatăl său, iar astfel, arma să rămână ascunsă și uitată.

Lăsat fără părinți și privat de un protector, a doua zi băiatul urma să ajungă în grija unui orfelinat oarecare, un loc în care nimeni nu s-ar gândi să caute cel mai important om în viață.

Băiatul aștepta liniștit, cu un zâmbet șters în colțul gurii, pe unul dintre scaunele înșirate pe un coridor lung. Privea modelele de pe gresia de sub picioarele sale. Îl aștepta